

До Апеляційного суду м. Києва

у цивільній справі № 2-3386/1-10
на рішення Дніпровського райсуду м. Києва від 19 листопада 2010 р.
(суддя по першій інстанції Бартащук Л. П.)

Скаржник (апелянт):
позивач Олійник Дмитро Вячеславович,

Особи, які беруть участь у справі:

Позивач: Олійник Дмитро Вячеславович,

**Відповідач: Комунальне підприємство «Головний
інформаційно - обчислювальний центр»**
(код ЄДРПОУ 04013755)
вул. Космічна, 12-а, м. Київ, 02192,
засіб зв'язку –тел. 2388005,
електронна пошта: info@gioc-kmda.kiev.ua

Третя особа: Київська міська державна адміністрація,
(код ЄДРПОУ 00022527),
вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,
засіб зв'язку –тел. 2541450,
електронна пошта: portal@kmv.gov.ua

Третя особа: Комунальне підприємство «Липкижитлосервіс»,
(код ЄДРПОУ 05756837),
пров. І. Мар'яненка, 7, м. Київ, 01021,
засіб зв'язку –тел. 2885025,
електронна пошта: **невідома**

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржуване рішення прийнято з грубими порушеннями норм матеріального права і не може залишатися у силі з наступних підстав.

Відповідно до ст. ст. 213, 214 ЦПК України рішення повинно бути законним і обґрунтованим та відповідати на питання: чи мали місце обставини, якими обґрунтовувалися вимоги і заперечення, якими доказами вони підтверджуються; чи є інші фактичні дані (пропущення строку позовної давності тощо), які мають значення для

вирішення справи, та докази на їх підтвердження; які правовідносини сторін впливають із встановлених обставин; яка правова норма підлягає застосуванню до цих правовідносин тощо.

Рішення є законним тоді, коли суд, виконавши всі вимоги цивільного процесуального законодавства й всебічно перевіrivши обставини, вирішив справу у відповідності з нормами матеріального права, що підлягають застосуванню до даних правовідносин.

Обґрунтованим визнається рішення, в якому повно відображені обставини, що мають значення для даної справи, висновки суду про встановлені обставини і правові наслідки є вичерпними, відповідають дійсності та підтверджуються достовірними доказами, дослідженими в судовому засіданні.

Проте зазначеним вимогам закону рішення Дніпровського райсуду м. Києва від 19 листопада 2010 р. не відповідає.

Справа розглянута судом поверхово: без витребування, перевірки і дослідження усіх необхідних для з'ясування обставин доказів; з неправильною оцінкою судом доказів, які суд вважав встановленими і дослідженими. Висновки суду не відповідають фактичним обставинам справи, правовідносини сторін щодо мене визначені неправильно, а застосовані судом норми матеріального права взагалі не підлягають застосуванню.

Так, не відповідає фактичним обставинам справи висновок суду про те, що між відповідачем КП ГІОЦ та третьою особою КП «Липкижитлосервіс» були укладені Договори на виконання робіт № 2428 від 26.09.2008 р. (а. с. 47), про надання послуг № 294 від 02.01.2009 р. (а. с. 45) саме на підставі перелічених судом норм матеріального права:

- розпорядження третьої особи КМДА № 80 від 27.01.1997 р. (зі змінами і доповненнями, внесеними РКМДА № 12 від 06.01.2000 р., № 748 від 19.05.2000 р.);
- Закону України «Про столицю України – місто-герой Київ» з офіційним тлумаченням його положень рішеннями Конституційного Суду України № 21-рп від 25.12.2003 р., № 9-рп від 13.10.2005 р.;
- статті 7 Закону України «Про житлово-комунальні послуги».

РКМДА № 80 від 27.01.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» до мене і третьої особи КП «Липкижитлосервіс» ніколи не застосовувалося, оскільки я мешкаю у Печерському районі м. Києва, а цим нормативно-правовим актом місцевого органу виконавчої влади, згідно його пункту 1.1. було регламентоване питання проведення з 1 лютого по 1 травня 1997 року в Дарницькому, Ватутінському, Харківському районах м. Києва експерименту по впровадженню розрахунків з постачальниками житлово-комунальних послуг з транзитного рахунку. Договір про надання послуг № 294 від 02.01.2009 р., як вбачається з його преамбули (а. с. 45), був укладений відповідно до іншого РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги». Ще один Договір на виконання робіт № 2428 від 26.09.2008 р. (а. с. 47) взагалі не містить посилань на норми матеріального права, відповідно до яких він був укладеним.

Закон України «Про столицю України – місто-герой Київ» набрав чинності з дня його офіційного опублікування 28.01.1999 р. (пункт 1 його Прикінцевих положень), а відтак у розумінні статті 58 Конституції не надає і не може надавати у зворотному часі третій особі КМДА статусу виконавчого органу місцевого самоврядування при прийнятті РКМДА № 478 від 15.04.1997 р., яким керувалися у своїх договірних правовідносинах відповідач КП ГІОЦ і третя особа КП «Липкижитлосервіс». Вперше такий орган був створений рішенням III сесії Київської міської ради XXIII скликання № 161/262 від 11 березня 1999 р. «Про виконавчий орган Київської міської ради». Отже, при прийнятті

розпорядження № 478 від 15.04.1997 р., третя особа КМДА діяла саме як місцевий орган виконавчої влади.

З вищевикладеного вбачається, що застосована судом стаття 7 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» (набрав чинності 30.07.2004 р.), якою врегульовані повноваження органів місцевого самоврядування (встановлення цін/тарифів, визначення виконавців житлово-комунальних послуг), не підлягає застосуванню до спірних правовідносин, оскільки, по-перше, розпорядження № 478 від 15.04.1997 р. було прийнято КМДА як місцевим органом виконавчої влади, а по-друге постановою Шевченківського райсуду м. Києва № 2а-1405/06 від 25.05.2006 р., залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р. (а. с. 32-38) визнано невідповідним законодавству та скасовано рішення Київської міської ради від 24 листопада 2005 року № 427/2888 «Про визначення виконавців житлово-комунальних послуг у житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва»; зобов'язано виконавчий орган Київської міської ради – Київську міську державну адміністрацію негайно прийняти розпорядження про визначення виконавців житлово-комунальних послуг для мешканців багатоквартирних будинків згідно з Порядком, затвердженим Наказом Держжитлокомунгоспу України 25.04.2005 р. № 60 та зареєстрованими в Міністерстві юстиції України 19.05.2005 за № 541/10281; зобов'язано Київську міську державну адміністрацію забезпечити дотримання балансоутримувачами житлового фонду м. Києва вимог ст. 29 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» щодо укладення зі споживачами – мешканцями багатоквартирних будинків Типових договорів про надання житлово-комунальних послуг, затверджених постановами Кабінету Міністрів України № 630 від 21.07.2005 та № 560 від 12.07.2005. Ухвалою ВАСУ № К-16719/10 від 29.04.2010 р. третій особі КМДА відмовлено у поновленні строку на касаційне оскарження вказаних судових рішень, а касаційну скаргу залишено без розгляду. Рішення суду з боку третьої особи КМДА не виконане і дотепер.

Таким чином, у розумінні п. 4 ч. 1 ст. 7 Закону «Про житлово-комунальні послуги» (безпідставно застосованої судом) виконавці цих послуг не визначені; також з боку третьої особи КМДА не забезпечено дотримання балансоутримувачами житлового фонду м. Києва вимог ст. 29 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» щодо укладення зі споживачами – мешканцями багатоквартирних будинків Типових договорів. Не виконуючи зазначену постанову суду від 25.05.2006 р., третя особа КМДА таким чином продовжує сприяти незаконній діяльності відповідача КП ГІОЦ, який через свої так звані «транзитні рахунки» і від свого імені Виконавця «обробляє, розщеплює і перераховує» платежі населення, згідно п. 1.1.1. Договору № 294 від 02.01.2009 р. (а. с. 45). Ці «транзитні рахунки» у розумінні Інструкції про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку банків України, затвердженої постановою правління НБУ № 280 від 17.06.2004 р. є розподільчими рахунками 2603, але з нецільовим режимом використання: відповідач КП ГІОЦ утримує кошти з цих рахунків (0,5%, згідно пунктів 2.1. 2.3. Договору – а. с. 45) з подальшим їх перерахуванням на свій поточний рахунок. Своєю відпискою № 8916/44-12 від 04.11.2010 р. Держфінпослуг повідомило про нібито відсутність повноважень щодо перевірки сторін Договору № 294 від 02.01.2009 р., що не відповідає вимогам Розділу VII Закону «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг». Ніякої правової оцінки цій незаконній діяльності, яка суперечить положенням Законів України «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні», «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» і здійснюється без відповідних дозволів і ліцензій Держфінпослуг (про що детально вказано у позові і поясненнях) судом першої інстанції надано не було.

Одночасно слід відзначити, що постановою Київського апеляційного адміністративного суду № 5301/09 від 14.01.2009 р. (№ 3307472 у ЄДРСР) дії третьої особи КМДА з 01.12.2006 р. при зміні тарифів на комунальні послуги визнані такими, що порушують, зокрема, пункт 6 ст. 6 Закону «Про житлово-комунальні послуги» (здійснення контролю цін/тарифів на житлово-комунальні послуги та моніторингу стану розрахунків за них). Рішенням Солом'янського райсуду м. Києва по справі № 2-91-1/06 від 21.02.2006 р. встановлено, що рахунки на користь КП ГІОЦ є недійсними і такими, що не підлягають оплаті, оскільки відповідач не є виконавцем послуг для населення, а тому не може бути кредитором у борговому зобов'язанні (статті 512, 516, 517 ЦК України). Але ця протиправна діяльність продовжується у відношенні інших споживачів, а тому за моїм позовом Окружним адміністративним судом м. Києва розглядається справа адміністративної юрисдикції № 2а-11889/10/2670, якою має бути вирішений публічно-правовий спір щодо відповідності РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. Конституції і Закону України «Про інформацію» та про скасування цього розпорядження.

На хибну думку суду першої інстанції відповідач КП ГІОЦ, виконуючи РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. здійснює виключно інформаційно-обчислювальні функції щодо житлово-комунальних послуг, виходячи з тих даних, що йому надає третя особа КП «Липкижитлосервіс». Судом не надано ніякої правової оцінки тому факту, що на рахунок третьої особи КП «Липкижитлосервіс» мною були сплачені гроші за житлово-комунальні послуги (а. с. 39-40), які жодним чином не були відображені КП ГІОЦ (а. с. 41). Судом не з'ясовано — у чому саме в такому випадку полягала ця «інформаційно-обчислювальна функція»: куди поділися сплачені мною безпосередньо на рахунок балансоутримувача будинку гроші; яким чином вони обчислювалися, якщо не відображаються у рахунках відповідача, а щодо суми «боргу» чи його відсутності не було актуалізації навіть під час розгляду справи.

Відмовляючи мені у позові суд першої інстанції виходив з того, що відомості про мене, які зазначені в рахунках на сплату житлово-комунальних послуг відповідають вимогам до платіжних документів (зокрема, до рахунків на сплату платежів), передбачених п. 11 постанови НБУ № 337 (судом помилково вказано № 3337) від 14.08.2003 р. «Про затвердження Інструкції про касові операції в банках України». Але ж відповідач КП ГІОЦ не є банківською установою; у матеріалах справи відсутня копія банківської ліцензії і предметом діяльності, визначеної Статутом КП ГІОЦ (а. с. 87) не є робота з фінансами. Тим більш таким предметом не є безпідставне фінансове посередництво, яке фактично ним здійснюється від свого імені. У розумінні положень Глави 74 ЦК України не існує ніяких моїх доручень, як платника за житлово-комунальні послуги по перерахуванню через відповідача КП ГІОЦ грошових коштів. Відповідно до ст. 511 ЦК України для мене, як третьої особи у зобов'язанні, жодних обов'язків не створюють правовідносини, що виникли між КП ГІОЦ і КМДА (згідно розпорядження останнього № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», яке до того ж не відповідає прийнятому Закону України «Про житлово-комунальні послуги»), а також правовідносини між КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс» (на підставі укладених між ними договорів).

Проте, якщо суд першої інстанції вважає відповідача КП ГІОЦ банком, а мене — його клієнтом, по відношенню до якого у мене існують якісь зобов'язання (а саме це вбачається з мотивувальної частини рішення), то форми розрахункових документів мають відповідати вимогам, встановленим законом і банківськими правилами (ч. 1 ст. 1090 ЦК України). Ст. 60 Закону України «Про банки і банківську діяльність» до банківської таємниці, зокрема віднесено фінансово-економічний стан клієнтів і коди, що

використовуються банками для захисту інформації. Але у рахунках відповідача КП ГІОЦ вказано як 12-символьний персональний буквено-цифровий код, так і мій майновий стан у вигляді «боргу», що разом з іншими персональними даними (прізвищем, адресою) є доступним будь-якій особі, яка потрапляє до під'їзду будинку, де я проживаю.

Інструкцією про касові операції в банках України встановлено, що касові операції проводяться банками лише після одержання ліцензії Національного банку; банки здійснюють касове обслуговування клієнтів на договірних засадах (пункт 3 Розділу І). Таким чином, ця Інструкція взагалі не підлягає застосуванню: немає як таких правовідносин клієнта з банком і немає власне банку – сторони у цьому судовому спорі.

Судом першої інстанції спотворено сутність застосованої до правовідносин сторін ст. 30 Закону України «Про інформацію», вже з назви якої вбачається, що інформація виробничого характеру є інформацією з обмеженим доступом. Безпідставно надавши інформації з моїми персональними даними у рахунках відповідача кваліфікацію виробничої, суд першої інстанції начебто і не помітив, що по-перше, інформацію про мене відповідач міг отримати тільки після моєї попередньої згоди і для законно встановленої мети її використання (ст. ст. 23, 30), а по-друге режим доступу до неї відповідач може визначати, тільки якщо вона (інформація) не порушує передбаченої законом таємниці; обіг же таємної інформації, згідно застосованої судом ст. 30 визначається за умови додержання вимог, встановлених цим Законом, а отже і вимог статті 23 з її офіційним тлумаченням судом конституційної юрисдикції.

Встановивши, що «всі дії відповідачем здійснюються на підставі та в межах Закону, статутної діяльності, чинних актів органів місцевої влади та взятих зобов'язань у договірних відносинах» суд, намагаючись виправдати протиправну діяльність відповідача прийшов до поверхових і нічим необґрунтованих висновків.

Так, оскаржуваним рішенням суду першої інстанції взагалі не вказано – у межах і на підставі якого Закону ця діяльність здійснюється. Законом «Про житлово-комунальні послуги» ясно і чітко встановлено – хто саме є учасником відносин у сфері житлово-комунальних послуг: це власник, споживач, виконавець, виробник (ч. 2 ст. 19), балансоутримувач, управитель (ч. 4 ст. 19). Ким саме є відповідач КП ГІОЦ у розумінні положень цього Закону – судом не встановлено; суд навіть і не намагався цього зробити і якимось чином кваліфікувати ці правовідносини, надавши їм правову оцінку. Відносини у сфері житлово-комунальних послуг здійснюються виключно на договірних засадах (ч. 1 ст. 19), проте у матеріалах справи відсутні будь-які договори, на підставі яких я маю щось сплачувати за рахунками відповідача. Договірні зобов'язання між відповідачем і третьою особою КП «Липкижитлосервіс» для мене, як третьої особи не створюють ніяких зобов'язань (ст. 511 ЦК України), але породжують права, зокрема право на позов про захист особистого немайнового права з його поновленням шляхом припинення дії, що його порушує.

Судом не обґрунтоване – якими саме пунктами Статуту відповідача передбачено надання ним житлово-комунальних послуг чи здійснення банківської/фінансової діяльності з коштами населення. З пояснень відповідача, згідно технічного запису вбачається, що ця діяльність, на його думку, є невід'ємною частиною цих правовідносин; кошти, що ним утримуються з розподільного рахунку на свій поточний рахунок у розмірі 0,5% та 11 копійок за роздруківку кожного рахунку нібито входять до структури тарифу на житлово-комунальні послуги; сам відповідач нібито виконує при цьому функцію єдиного розрахункового центру балансоутримувача. Проте, у переліку послуг балансоутримувача, що входять до загального тарифу (а. с. 77) ці «0,5% та 11 копійок» відсутні. За своїм функціональним призначенням ці «0,5% та 11 копійок» не входять до жодної послуги,

вказаної ст. 13 Закону «Про житлово-комунальні послуги», в які вже закладений рівень рентабельності балансоутримувача/виконавця послуг (тариф має встановлюватися рішенням органу місцевого самоврядування). Відтак діяльність відповідача цим законом взагалі не регулюється (ст. 3) і він не є суб'єктом цих правовідносин.

Таким чином, висновки суду у частині відповідності дій відповідача вимогам законодавства і його статутної діяльності не відповідають фактичним обставинам справи.

Оскільки відповідач є юридичною особою публічного права, положення ЦК України на нього поширюються, якщо інше не встановлено законом (ст. 82 ЦК України). Засобами регулюючого впливу держави на діяльність суб'єктів господарювання є регулювання цін і тарифів (ст. 12 ГК України). Ціни/тарифи на житлово-комунальні послуги затверджуються або спеціально уповноваженим органом виконавчої влади чи органом місцевого самоврядування, або визначаються за домовленістю сторін (ст. 14 Закону «Про житлово-комунальні послуги»). Проте, вищезазначені «0,5% та 11 копійок», які відповідач вважає невід'ємною частиною структури тарифу визначені на підставі розпоряджень КМДА, який діяв як місцевий, а не центральний орган виконавчої влади і не був на час їх прийняття виконавчим органом Київської міської ради (в частині 0,5% від зарахованих коштів). За домовленістю інших сторін (в частині 11 копійок друкування квитанцій) не може встановлюватися тариф на житлово-комунальні послуги для мене (ст. 511 ЦК України). Також до структури тарифів згідно такого спотворення чинного законодавства входять і роботи, які є предметом Договору № 2428 від 26.09.2008 р. (а. с. 47), вартість яких визначена не наданим судом Додатком № 1. Отже, за мій же рахунок (оскільки на думку відповідача і КП «Липкижитлосервіс» це є складовою тарифу на житлово-комунальні послуги) мої персональні дані чомусь стають відомими відповідачу (пункт 2.3.1. цього Договору).

Якщо під «чинними актами органів місцевої влади» суд мав на увазі РКМДА № 80 від 27.01.1997 р., № 478 від 15.04.1997 р. чи № 1029 від 25.07.2008 р. «Про удосконалення і впорядкування системи розрахунків за житлово-комунальні та інші послуги», то жодне з них не зареєстровано територіальним органом Міністерства юстиції (не пройшло державної реєстрації), не відповідає крім вже згаданих законодавчих актів (про інформацію, житлово-комунальні послуги, фінансові послуги, банківську діяльність) також і Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності»; крім того останнє і взагалі прийнято всупереч постанові суду від 25.05.2006 р. Відсутність на час розгляду цієї справи судових рішень, яким би вказані розпорядження КМДА були визнані незаконними і скасовані ще не свідчить про те, що вони є законними і ними не можуть порушуватися особисті немайнові права громадян, мене у тому числі. Правовий аналіз цих актів органами юстиції не здійснювався. Проте згаданою постановою КААС № 5301/09 від 14.01.2009 р. були визнані порушення з боку КМДА щодо здійснення контролю цін/тарифів на житлово-комунальні послуги та моніторингу стану розрахунків за них.

Отже відносно порушення публічного порядку договорами між відповідачем і третьою особою КП «Липкижитлосервіс» (ст. 228 ЦК України), а відтак і їх нікчемності мої доводи якраз таки заслуговували на увагу, проте суд нічим не обґрунтував їх відхилення, формально пославшись, що договори укладені відповідно до мети господарської діяльності.

Незрозуміло чим керувався суд, встановивши, що направлення рахунків адресатам здійснюється саме третьою особою КП «Липкижитлосервіс» – жодні докази цього у матеріалах справи відсутні (є лише договір про роздрукування цих рахунків). Осіб, які здійснюють **поширення** інформації про мою особу (вказаної у рахунках) у під'їзді будинку

(а. с. 29-29а) суд встановити не намагався, хоча є очевидним, що з місця роздруківки вони мають бути якимось чином доставленими до мого будинку. Відповідач повідомив, що йому не відомо, хто його рахунки розповсюджує (т/з 18.10.2010 р.), допустивши, що доступ до моїх персональних даних може мати зокрема консь'єрж будинку, тобто стороння особа. В частині **поширення** інформації про мою особу шляхом передачі з боку відповідача до статуту АТ «Українська сервісна карта» комунального майна, а саме: двох програмно-технічних комплексів та програмної компоненти «Доступ до бази даних комунальних платежів» з відповідного програмного комплексу, що встановлено Контрольно-ревізійним управлінням у м. Києві (а. с. 16-17) суд взагалі не встановлював і не досліджував обставини, оскільки без будь-якого обґрунтування відмовив мені у витребуванні доказу: акту перевірки КРУ, до якого я не маю доступу (а. с. 74).

Взагалі ніякої правової оцінки судом не надано **одержанню і зберіганню** інформації про мою особу, як квартиронаймача (місця проживання) у базах даних відповідача (а. с. 15). Відповідач повідомив, що йому невідомо про існування у нього таких баз, хоча визнав, що ним виконуються розпорядження третьої особи КМДА, а отже і виконуються пункт 5.2. РКМДА № 478 від 15.04.1997 р., пункт 2.2. РКМДА № 80 від 27.01.1997 р., якими було передбачено передачу таких баз відповідачу від житлово-комунальних організацій; ведення таких баз згідно пункту 3 РКМДА № 1029 від 25.07.2008 р. База даних квартиронаймачів м. Києва (більш ніж 900 тис. особових рахунків) з їх прізвищами і адресами, створена без будь-яких доказів у матеріалах справи її державної реєстрації (ст. 31 Закону «Про інформацію») чи технічного захисту (згідно Закону «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» і Положення про технічний захист інформації в Україні, затвердженого Указом Президента № 1229/99 від 27.09.1999 р.). Ці обставини судом не встановлювалися взагалі і оцінки ним не надавалося, хоча я ніякої згоди на включення інформації про себе до таких баз з моїми персональними даними нікому не надавав. Ніякої правової оцінки не надано вільному обігу інформації про мою особу у мережі Інтернет (а. с. 30-31), з якої вбачається, що це є інформацією з базою особових рахунків громадян-платників комунальних послуг (номери особових рахунків наведені).

Вище вже підкреслювалося, що **використання** інформації про мою особу відбувається всупереч моїм потребам чи бажанням, а лише внаслідок домовленостей між відповідачем і третьою особою «КП «Липкижитлосервіс», перший з яких ще й отримує за це грошові кошти, які вважає складовою тарифу на житлово-комунальні послуги. Проте я ніякої потреби у рахунках відповідача не відчуваю: гроші за житлово-комунальні послуги мною сплачуються безпосередньо на рахунок третьої особи КП «Липкижитлосервіс», який є належним суб'єктом права (балансоутримувачем) згідно Закону «Про житлово-комунальні послуги» (а. с. 39-40). У рахунках балансоутримувача я сам визначаю обсяг необхідної інформації: для цього достатньо приведення особового рахунку. Ні про які єдині розрахункові рахунки балансоутримувача мені не відомо, крім того такий банківський рахунок має буде вказано у договорі, що має відповідати Типовому, затвердженому відповідними постановами КМУ, проте третя особа КМДА не виконує постанови суду у відношенні балансоутримувачів будинків (а. с. 32-38).

У своєму висновку про те, що я не направляв відповідачу листа щодо обмеження доступу до інформації про мене (відсутності доказів цього) суд, по-перше проігнорував у якості доказу мою скаргу про це від 02.07.2010 р., де я просив відповідача видалити цю інформацію як з його баз даних, так і з веб-ресурсу www.personal-account.kiev.ua (а. с. 13), а по-друге відповідач і суд фактично визнали існування такої бази. Своєю відпискою від 16.07.2010 р. (а. с. 14) відповідач всупереч ст. 23 Закону «Про інформацію» повідомив, що

моя адреса не є інформацією про мою особу, а тому підстав для видалення такої інформації немає. При цьому слід відзначити, що виключення інформації про мою особу з вказаного веб-ресурсу у спосіб, запропонований відповідачем його листом від 16.07.2010 р. (і яким я, на думку суду мав скористатися) призвів би до незаконного **одержання** відповідачем нових персональних даних про мене. Так, згідно тексту заяви, розміщеної на іншому веб-ресурсі відповідача www.gioc-kmda.kiev.ua для цього потрібно додати копію паспорту (першої сторінки та сторінки з відміткою про реєстрацію). Тобто відповідач таким чином одержує інформацію про мою дату народження, місце народження, зразок підпису і фотографію (що відтворюються на 1-ій сторінці паспорту і є згідно ст. 23 Закону «Про інформацію» персональними даними). Одержує також він і інформацію про моє місце реєстрації (яке може не співпадати з місцем проживання, де надаються житлово-комунальні послуги), а відтак незрозуміло, яке відношення має місце моєї реєстрації до місця надання житлово-комунальних послуг, які він нібито мені надає. Також залишається невідомим, які ще персональні дані без моєї згоди одержав відповідач, оскільки дізнатися про це на веб-ресурсі www.personal-account.kiev.ua можливо тільки після надання відповідачу адреси електронної пошти і номеру телефону (на сайті підкреслюється – що бажано мобільного). Чи законною є мета збирання таких відомостей відповідачем для того, щоб виключити інші відомості про мою особу – судом знов таки не досліджувалося, і правової оцінки цим очевидно протиправним діям не надавалося. Вказаний веб-ресурс належить саме відповідачу, що визнано ним самим, проте судом не надано оцінки тому, яким чином і з якою метою персональні дані про мене опинилися у цій базі без моєї згоди. Не встановлено – чи є законною мета зберігання інформації про мене і чи дійсно відповідає вона моїм правам та інтересам.

Крім викладеного у позові, судом не надано оцінки моїм доводам, викладеним письмовими поясненнями від 18.10.2010 р., 19.11.2010 р. Суд, занурившись у з'ясування правовідносин між відповідачем і третіми особами взагалі не прийшов до будь-яких висновків відносно того, які ж правовідносини існують у відповідача зі мною, і згідно яких норм матеріального вони мають право на існування, якщо я не бажаю мати з відповідачем будь-яких правовідносин. Всупереч ст. 215 ЦПК України в оскаржуваному рішенні немає обов'язкового висновку – чи порушуються діями інших сторін по цій справі мої немайнові права.

З оскаржуваного рішення не вбачається, що інформація про мою особу збирається, зберігається, використовується і поширюється відповідачем в інтересах національної безпеки, економічного добробуту, моїх прав та свобод (згідно тлумачення рішенням КСУ № 5-зп від 30.10.1997 р.). Відтак, судом при розгляді справи не виконано завдання цивільного судочинства; мої безумовні права, встановлені ст. 23 Закону «Про інформацію» жодним чином не захищені і не поновлені.

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 1, 4, 8, 13, 292, 303, 309 ЦПК України,

ПРОШУ:

оскаржуване рішення Дніпровського райсуду м. Києва від 19 листопада 2010 р. скасувати, ухваливши нове рішення, яким задовольнити мій позов у повному обсязі.

Додатки: *копії апеляційної скарги (3 прим. для сторін), квитанції сплати держмита, судових витрат на ІТЗ, банківських послуг (для суду).*

29 листопада 2010 р.

/Позивач Олійник Д. В./